

ZEEVERKENNERS

Het jaarverslag van de zeeverkenners.

De zeeverkenners hebben dit jaar gezeild. Het was heel erg leuk, omdat het niet stom was. Het meest trieste was het maken van het jaarverslag.

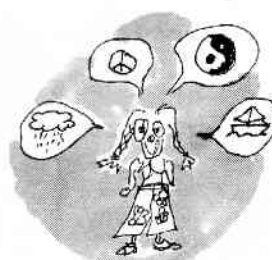
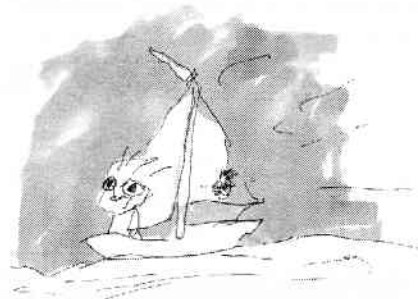
Voor alle duidelijkheid: wat zijn de zeeverkenners? De zeeverkenners zijn een vage troep, die maar wat zeggen en aan geheugenverlies lijden. Ze weten niet wat ze het afgelopen jaar hebben gedaan, omdat ze dus geheugenverlies hebben. Mensen van buiten de zeeverkenners vragen zich af: wat doen de zeeverkenners eigenlijk? Nou, dat weten de zeeverkenners zelf ook niet, omdat ze geheugenverlies hebben. Wel weten ze dat ze het afgelopen jaar gezeild hebben, maar meer weten ze niet. Oh ja, er was een keer wind en ze beleefden volgens Martin allerlei avonturen aan boord. En die wind, die was wel windkracht 8, terwijl het -5 graden was en ze zeilden nog wel aan de kust. Maar gelukkig waren de leden er toen niet, dus was het niet gevaarlijk.

Het zomerkamp van 1994 was het leukste wat ze het afgelopen jaar gedaan hebben. En Bert is ook nog even weggegaan, dag Bert! En Martin is er bijgekomen, die is stom, maar wel leuk. En de 705 doet alsof ie een onderwaterboot is, maar dat is niet zo bijzonder, want dat was volgens Siebren tien jaar geleden al bekend.

Het lijkt misschien een suf jaar, maar de zeeverkenners vonden het wel leuk. Oh ja er is nog wat spannends gebeurd: Jerusha heeft in het voorjaar nog een aanvaring gehad met een asociale rijke kakker, die er niet tegen kon dat er een paar mooie schrammetjes op z'n boot zaten. Verder was er een kamp in Aerdenhout, ten minste, volgens de leiding. De leden weten natuurlijk van niks, of toch wel, en de luchtverkenners waren er

ook en dat was leuk, nee niet, wel, nee niet, nee wel, niet, wel wel wel wel, honderdduizend keer niet, altijd een keer meer wel, gaaap. Het was een echt landkamp en erg koud, wel -10, waterkoud dus. Er was ook een zeilkamp, en dat was nog veel interessanter. Het was in de lente en in de zomer, dus het duurde erg lang. En die sufkees van een Sinterklaas is ook nog geweest en hij liep rond en gaf pepernoten, oh nee, dat deed Zwarte Piet. Op derde kerstdag was er ook een kerstdiner en het was heel leuk, alleen mochten de leden niet meedoen.

De leiding is ook op cursus geweest. Lekker belangrijk natuurlijk, maar het was wel nodig, anders hadden ze de leden nooit kunnen handhaven. Een heel slecht team dus, maar ze zijn

verder wel lief hoor, nou ja, gaaaap.

En nu hebben de zeeverken- ners een mooie nieuwe botenloods. Hij is al vier jaar oud, maar dat geeft niet. Ze hebben ook een zwembadkast met sleuteltjes en daar mag niet op geschreven worden, wat bij- zonder burgerlijk is. Ook zijn de zeeverken- ners verhuisd naar de zolder. Sterker nog, de zeeverken- ners zijn verhuisd naar de zolder. De boten liggen dus in de boten- loods. Hoe ze daar komen? Dat is

een heel verhaal. Volgend jaar worden ze geverfd met een kwast. En een roller. De kleuren worden geel-groen. Mooie kleuren, echt prachtig. En volgend jaar is er weer zomer. En dan gaan de zee- verken- ners weer slapen en zeilen en spelletjes doen en aan het einde van dat jaar zijn ze dat natuurlijk ook weer allemaal vergeten.

Groetjes, de mazzel en een vette kus van Jerusha, Selma, Kitty en Martin. ♣

Het volgende stukje tekst is geschreven door Julius Pasgeld en werd door een oplettende lezer uitgeknipt uit de krant. Het merkwaardige aan dit stukje is dat een kleine verandering dit verhaal heel herkenbaar maakt.

De Brugwachter

Er was er eens een brugwachter. Jarenlang deed hij gewoon zijn werk. Hij opende en sloot zijn brug naar behoefte en iedereen was tevreden. Toen kreeg hij een griepje en men stelde een vervan- ger aan. Zodat er twee brugwach- ters waren. Een hoofdbrugwachter en een inval-brugwachter om het zo maar eens te zeggen. En zo was het goed. Totdat men bedacht dat twee brugwachters wel een ruzie zouden kunnen krijgen. Dus werd er een coordinator aangesteld om de werkzaamheden bij het openen en sluiten van de brug in goede banen te leiden. Een soort direc- teur dus. Omdat er inmiddels meer directeuren waren aangesteld voor brugwachters van andere bruggen werd spoedig behoefte gevoeld aan een rayoncommissie bestaande uit brugwachtersdirecteuren en een ondersteunend administratiekan- toor. En de brugwachter uit het begin van het verhaal? Die deed gewoon zijn werk. Hij opende en sloot zijn brug naar behoefte en iedereen was tevreden.

Het clubje directeuren noemde zichzelf inmiddels Directiebestuur

Vaste Oeververbindingen (DVO). Het DVO bezon zich op een taakom- schrijving voor de brugwachters die onder hen waren gesteld. Daar waren commissies voor nodig, want niemand wilde het werk zelf doen. Het Bureau Begeleiding Brugwachters (BBB) hield zich bij- voorbeeld bezig met salarisschalen en meerjarenuitzichten. En onze brugwachter? Die deed gewoon zijn werk. Hij opende en sloot zijn brug naar behoefte en iedereen was tevreden.

In de afdeling Rechtspositie Brugwachters (ARB) ontstond de behoefte om de salarissen van de brugwachters en sluiswachters met elkaar te vergelijken. Hiertoe werd een lid van het Bureau Begeleiding Brugwachters(BBB) uitgenodigd om de vergadering van de ARB bij te wonen, teneinde de taakomschrijving van de brug- wachters en sluiswachters te ver- gelijken. Daarbij stuitten ze op de moeilijkheid dat de sluiswachters nog niet waren voorzien van een overkoepelend directeuren-ver- band. Dus werd er bij de vaste kamercommissie voor Weg- en

Waterbouw aangedrongen op de instelling van een Overkoepelend Directiebestuur Sluiswachters Nederland (ODSN). En onze brug- wachter? Die opende en sloot zijn brug naar behoefte en iedereen was tevreden.

De vakbond voor brugwachters (FNV) had zich inmiddels sterk